

Kære Israel-interesserede,

I [En artikel](#) på dr.dk sætter DR-journalist Selin Türker sig for at give et overblik over de mange historiske forsøg på at opnå aftale om en tostatsløsning mellem Israel og palæstinenserne. Det er en rigtig god målsætning. Et retvisende billede af historien er nemlig helt afgørende for at forstå den udfordring, verdenssamfundet står overfor ved næste forsøg, når støvet fra den aktuelle krig har lagt sig.

Men desværre leverer artiklen ikke på målsætningen. I stedet har man ved hjælp af kun én enkelt mellemstøtteperson, professor i globale studier ved Roskilde Universitet [Sune Haugbølle](#), begået en omgang historieforfalskning, som åbenlyst har til formål at skjule, at palæstinenserne systematisk gennem snart et århundrede har afvist alle forslag om tostatsløsninger - herunder adskillige, som var godkendt af jøderne/israelerne, mere præcist i 1937, 1947, 2000 og 2008.

Det er særligt beklageligt, at man vælger at basere fremstillingen på netop Sune Haugbølle, som forlængst har [tonet rent flag](#) som aktiv part i konflikten på den palæstinensiske side. Sune Haugbølle har gennem længere tid systematisk misinformeret om konflikten og har desuden, som jeg i januar dokumenterede i [en kronik i Jyllands-Posten](#) (alternativt [her på Israel-Online.dk](#)), givet udtryk for antisemitiske forestillinger om kollektiv jødisk ondskab. Flere eksempler på Sune Haugbølles usandfærdige påstande om konflikten [kan læses her](#).

Nedenfor følger nogle af de værste eksempler på faktuelle fejl i artiklen:

Falsk fremstilling af arabisk afvisning af FN-planen i 1947

En af de mest alvorlige fejl er påstanden om, at de palæstinensiske araberes afvisning af [FN's delingsplan](#) i 1947 beroede på en utilfredshed med en angiveligt urimelig arealmæssig opdeling af området. Sandheden er, at de palæstinensiske arabere (som dengang endnu ikke blev kaldt "palæstinenserne") *afviste enhver tale om nogen form for jødisk selvbestemmelse i Palæstina* - herunder absolut også en stat - uanset grænserne. Det samme gjorde sig gældende, da araberne i 1937 afviste [Peel-planen](#), der ville have givet dem kontrol over 80 procent af området. Dette (allerførste) forslag til en tostatsløsning er dog ikke nævnt i artiklen.

Artiklens og Sune Haugbølles myte, som er velkendt i den venstreorienterede, anti-israelske diskurs, er endnu mere meningsløs, når man medtager det faktum, at langt størstedelen af det landområde, FN-planen i 1947 afsatte til den jødiske stat, var ørken. Hvis man nøjes med at se på det areal, som rent faktisk var beboeligt (og kunne opdyrkes, hvilket var væsentligt, da samfundet dengang overvejende var baseret på landbrug), var delingsforslaget faktisk i arabernes favør.

At påstå, at afvisningen primært havde med demografi og arealfordeling at gøre, og dermed antyde, at de palæstinensiske arabere potentielt kunne have accepteret en delingsplan, hvis arealfordelingen havde været anderledes, er ren historieforfalskning.

Falsk påstand om "palæstinensisk kontrol" før 1947

I artiklen påstås det, at *"Palæstinenserne ville holde fast i, hvordan landet så ud inden 1947 – altså et land med udbredt palæstinensisk tilstedeværelse og kontrol."*

Det er ligeledes helt forkert. Inden 1947 var hele området under total britisk kontrol. Og før 1917 var det under tyrkisk kontrol i 400 år. Det *"land med udbredt palæstinensisk (...) kontrol,"* som

nævnes, er ren fiktion. Det har aldrig eksisteret. Formålet er helt åbenlyst at male det falske (omend desværre udbredte) billede, at Palæstina før 1947 var et palæstinensisk-arabisk "land."

Men det var slet ikke et "land." Det var et mandatområde, hvor det internationale samfund ved [Folkeforbundets beslutning af 1922](#) havde pålagt Storbritannien at oprette "et jødisk hjemland." Og det skal i den sammenhæng bemærkes, at alle beslutninger, truffet af Folkeforbundet, endnu er gældende under organisationens arvtager, De Forenede Nationer, FN.

Fremstillingen er således igen ren historieforfalskning. Man har digtet om på historien for at tilpasse den nogle nutidige politiske synspunkter.

Ufyldstgørende beskrivelse af årsagen til 1948-krigen

Kort efter står der uden yderligere forklaring:

"FN's delingsplan førte til krig og herefter en israelsk stat i 1948, men altså ikke en palæstinensisk."

Det er ikke rigtigt, at *delingsplanen* i sig selv førte til krig. Den kunne lige så godt have ført til fred, hvis bare araberne, på linje med jøderne, havde accepteret den. Det, der førte til krigen, var de palæstinensiske araberes afvisning af planen og deres umiddelbart efterfølgende krigserklæring (sammen med seks arabiske lande) imod den nyudråbte jødiske stat. Det fremgår ikke tydeligt af beskrivelsen. Men det burde det.

Årsagen til, at der ikke blev nogen palæstinensisk stat, fremgår heller ikke. Gaza og Vestbredden kom, som bekendt, under henholdsvis egyptisk og jordansk kontrol. Så hvorfor oprettede man ikke en palæstinensisk stat her? Hvorfor krævede de palæstinensisk arabere ikke sådan en stat? Det er et godt spørgsmål, som flere burde stille. Svaret er, at man - dengang som nu - ikke ønskede en palæstinensisk arabisk stat *ved siden af* den jødiske stat, men *i stedet for* den.

Den realitet fremgår ikke at DR's artikel, hvorfor læseren er overladt til selv at gætte på, hvorfor der mon ikke blev nogen palæstinensisk stat. Det går imod selve artiklens præmis, hvor det indledningsvis lovedes, at man netop vil forklare, hvorfor de mange forsøg på tostatsløsninger er fejlet. Noget kunne desværre tyde på, at forfatteren og/eller mellemsteksperter reelt ikke ønsker, at læseren skal vide det.

Endnu en falsk reference til "palæstinenserens land"

Der spoles i artiklen hurtigt forbi tre krige, hvor Israel måtte kæmpe for sin eksistens (i 1956, 1967 og 1973) og frem til 1987:

*"Herefter fulgte et palæstinensisk oprør i 1987, som kaldes Den Første Intifada, der varede i seks år. På det her tidspunkt **havde palæstinenserne mistet en stor del af deres land siden 1948.**"*

Det er igen forkert. Endnu en omskrivning af historien tilpasset et nutidigt politisk synspunkt.

Palæstinenserne havde aldrig haft noget land, der var deres. Det kan man synes, er uretfærdigt, men det er et faktum. At kalde det britiske mandatområde, hvori Storbritannien af det internationale samfund (Folkeforbundet) blev påbudt at oprette "et jødisk hjemland," for "*palæstinenserens land*" er igen ren historieforfalskning.

Det er både legitimt og rimeligt at mene, at palæstinenserne har ret til noget af Palæstina-mandatets område (det er jeg selv enig i, hvis det har nogen relevans). Men det er helt uacceptabelt på den måde at manipulere med de historiske fakta i en historisk gennemgang -

uanset hvad man måtte mene om konflikten i dag. Man kan ikke bare "opfinde" en alternativ historisk virkelighed, som man bedre kan lide end den virkelige.

Falsk beskrivelse af Oslo-processen i 1990'erne

Oslo-processens indledning i begyndelsen af 1990'erne er nogenlunde korrekt beskrevet i DR's artikel, men herefter går det galt. "*Aftalen faldt så småt fra hinanden*," fortæller professor Sune Haugbølle, angiveligt på grund af en kombination af Hamas' "*selvmordsangreb*" (han bruger ikke udtrykket "terror") og mordet på Israels premierminister, Yitzhak Rabin, i 1995.

Artiklen forklarer fortsat:

"Efter drabet på Rabin kom Benjamin Netanyahu til magten i Israel for første gang, og han var modstander af Osloaftalen. Det var først i 2000, at der blev genåbnet for forhandlinger mellem Israel og palæstinenserne."

Den udlægning er ikke historisk korrekt. Det er rigtigt, at en række terrorangreb fra Hamas' side i 1990'erne bidrog til at forsinke Oslo-processens fremdrift. Men det er ikke korrekt, at processen faldt fra hinanden. Den i den venstreorienterede, anti-israelske diskurs ofte gentagne påstand, at en højreorienteret israelsk jødes mord på Rabin gjorde en ende på fredsprocessen, er således heller ikke sand.

Det er rigtigt, at Netanyahu dengang, som nu, erklærede sig som modstander af idéen om oprettelsen af en palæstinensisk stat. Men faktisk bidrog han, omend tøvende, til den fortsatte proces med at overdrage land på Vestbredden til det palæstinensiske selvstyre. Ironisk nok var det Netanyahu, der stod for den smertefulde [overdragelse til selvstyret af den hellige by Hebron](#), hvor de jødiske patriarker Abraham, Isak og Jakob menes at ligge begravet, og hvor jøder havde boet uafbrudt i omkring 3000 år (undtagen da [de var forment adgang](#) af Jordan i perioden 1948-67).

I 1998 underskrev Netanyahu og den palæstinensiske leder, Yassir Arafat, endnu en aftale, [Wye River Memorandum](#).

Og i 1999 overtog Ehud Barak premierministerposten fra Netanyahu og indgik endnu en aftale med Arafat, [Sharm El Sheikh Memorandum](#).

Så hvorfor fortæller DR og Sune Haugbølle en falsk historie om, at fredsprocessen "faldt fra hinanden" efter mordet på Rabin?

Falsk fremstilling af Oslo-processens kollaps

Det forklares i artiklen, korrekt, at parterne (Barak og Arafat) mødtes til forhandlinger i sommeren 2000 i den amerikanske præsident, Bill Clintons, sommerresidens, Camp David. Men beskrivelsen af, hvorfor processen fejlede, er ikke retvisende:

"Der er forskellige opfattelser af, hvorfor Camp David-forhandlingerne fejlede, men en af de største uenigheder har hele tiden været, hvem der skal kontrollere Jerusalem. Palæstinenserne ønsker, at Østjerusalem, som i dag er israelsk besat, skal være hovedstaden for en palæstinensisk stat, men Israel ønsker hele Jerusalem som hovedstad."

Bemærk, at man i den sidste del pludselig er slået over i nutidsform - det er selvfølgelig et forsøg på at overføre Israels nuværende regerings standpunkt til forhandlingerne i 2000. Et helt igennem uvederhæftigt trick.

Men artiklen og afsnittet handler altså om forhandlingerne i sommeren 2000. Og på det tidspunkt accepterede Ehud Barak faktisk Clintons forslag om, at palæstinenserne skulle få en stat med

hovedstad i hovedparten af de arabisk befolkede dele af Jerusalem. Der er rigtigt nok [uenighed om detaljerne i det præcise forslag](#), men hovedpointen er, at Israel indgik i forhandlinger om en deling af byen.

Det allerstørste problem med artiklens fremstilling er dog, at man helt har udeladt, hvordan fredsprocessen endte - altså inden palæstinenserne indledte "[den anden intifada](#)," som gennem fem års terrorangreb kostede omkring 1.000 civile israelere livet. Sandheden er nemlig, at Yassir Arafat efter det israelsk-amerikanske fredsudspil simpelthen trak sig fra forhandlingerne uden at komme med et modforslag, blandt andet fordi han, Arafat - ikke Israel - nægtede at dele Jerusalem. Altså *det modsatte* af det, der står i artiklen.

Arafats chefforhandler, Saeb Erekat, bekræftede i 2009 [i et tv-interview](#), at Arafat pure afviste at dele Jerusalem med Israel:

*"Let me recount two historical events, even if I am revealing a secret. On July 23, 2000, at his meeting with President Arafat in Camp David, President Clinton said: 'You will be the first president of a Palestinian state, within the 1967 borders - give or take, considering the land swap - and **East Jerusalem will be the capital of the Palestinian state**, but we want you, as a religious man, to acknowledge that the Temple of Solomon [det jødiske tempel] is located underneath the Haram Al-Sharif [Tempelpladsen i Jerusalem].'"*

*Yasser Arafat said to Clinton defiantly: 'I will not be a traitor. Someone will come to liberate it after 10, 50, or 100 years. **Jerusalem will be nothing but the capital of the Palestinian state**, and there is nothing underneath or above the Haram Al-Sharif except for Allah.'"*

Så DR-artiklens historie er altså lodret usand. Det var ikke israelerne, men Arafat, der nægtede at dele Jerusalem.

Også Bill Clinton, som satte al sin prestige ind på at få en aftale i stand, bekræfter, at det var Arafat, der afsluttede fredsprocessen. Med [Clintons egne ord](#):

*"**Arafat's rejection** of my proposal **after Barak accepted it** was an error of historic proportions. However, many Palestinians and Israelis are still committed to peace. Someday peace will come, and when it does, the final agreement will look a lot like the proposals that came out of Camp David".*

Ehud Olmerts fredsforslag, 2008

Bill Clinton skrev ordene ovenfor i sin selvbiografi "My Life" i 2005. Og han har indtil videre fået så meget ret, at den senere israelske premierminister Ehud Olmert i 2008 [fremsatte et nyt fredsforslag](#) for Arafats efterfølger, Mahmoud Abbas, som var næsten identisk med Clintons plan. Abbas valgte at ignorere forslaget.

Saeb Erekat, Yassir Arafats chefforhandler - og senere Abbas' højre hånd - beskriver i førnævnte tv-interview, som fandt sted i 2009, kort efter fremsættelsen af Olmerts forslag, Abbas' respons til Olmert:

*"[Abbas] answered with defiance, saying: 'I am not in a marketplace or a bazaar. I came to demarcate the borders of Palestine - the June 4, 1967 borders - without detracting a single inch, and **without detracting a single stone from Jerusalem**, or from the holy Christian and Muslim places.' **This is why the Palestinian negotiators did not sign...**"*

Sagt med andre ord: Abbas ville, ligesom Arafat, ikke forhandle om en deling af Jerusalem. Han krævede hele byen under palæstinensisk suverænitæt, inklusiv blandt andet Grædemuren og det jødiske kvarter i den gamle by. Abbas ville hellere fortsætte konflikten end forhandle om et kompromis. Det var endnu en forspildt chance for at opnå en tostatsløsning. Men den er desværre ikke nævnt i DR's artikel.

Ovennævnte er blot et mindre udpluk af de mange falske påstande i den ene artikel på dr.dk. Du kan læse hele [min gennemgang af artiklen her](#).

Konklusion

DR har sat sig for at gennemgå de historiske forsøg på at skabe en tostatsløsning - endda med et løfte om at forklare, hvorfor de ikke blev til noget. Men i artiklen vælger man kun at nævne to ud af de i alt fire forsøg, og i begge tilfælde gør man sig stor umage for at skjule, at palæstinenserne også her blankt afviste forslagene.

Fremstillingen giver, med de mange historisk faktisk forkerte påstande samt diverse manipulation med materialet, et totalt falsk - og på mange måder diametralt omvendt - billede af historien. Den valgte diskurs er desværre ganske udbredt i den danske debat og i det danske uddannelsessystem. Det er super-ærgeligt, at konfliktens historie ofte formidles i danske medier af folk, der enten ikke har ret meget forstand på emnet, eller af folk med en direkte anti-israelsk agenda (som Sune Haugbølle). Det burde være muligt at gøre det bedre, så sådan et historisk rids i det mindste var historisk korrekt.

Netop Sune Haugbølles anti-israelske aktivisme er velkendt og dokumenteret hinsides enhver tvivl, hvorfor også Danmarks Radios egen lytter- og seerredaktør, Jesper Termansen, har anbefalet, at Haugbølle varedeklareres som pro-palæstinensisk aktivist, når han bruges af DR's journalister i forbindelse med dækning af konflikten. Jesper Termansen skriver [i en artikel på dr.dk](#) om netop Sune Haugbølle: *"Udtaler man sig om en igangværende konflikt, man selv har valgt side i, bør brugerne oplyses om det."*

Det er ikke sket i dette tilfælde. Den almindelige læser efterlades derfor i troen på, at artiklen er forfattet ved hjælp af en objektiv ekspert og dermed historisk retvisende, mens den i realiteten bare er en gang anti-israelsk propaganda.

At Danmarks Radio bidrager til den fortsatte systematiske misinformering af danskerne, er en tragedie på flere planer. Først og fremmest selvfølgelig på det principielle plan. Men også derved, at det forhindrer den forståelse af konflikten, som er nødvendig for at skabe fred. Hvis man aktivt lukker øjnene for, at det primært er palæstinenserne, som står i vejen for en tostatsløsning, på grund af deres ønske om en stat *"from the river to the sea,"* og derfor ikke stiller krav til dem om at acceptere den jødiske stats fortsatte eksistens, så kommer der ingen fred. Så der er faktisk ret meget på spil - og ironisk nok mest for palæstinenserne.

Jeg har klaget til DR og foreslået, at artiklen gennemgås ved hjælp af en uvildig ekspert (der, som minimum, ikke er en kendt venstreorienteret Israel-kritiker), sådan at teksten kan blive retvisende, fair og balanceret, og dermed leve op til Danmarks Radios egne, fine journalistiske principper.

De bedste hilsner

Dan

Læs mere om mediernes Israel-dækning og relaterede emner på www.israel-online.dk. Hvis du kender andre potentielt interesserede, må du meget gerne videresende denne e-mail. Hvis du ikke i fremtiden ønsker at modtage henvendelser fra Israel-Online, så e-mail blot et "Nej tak" til nyhedsbrev@israel-online.dk.

**Israel
Online**

Konflikten i et israelsk perspektiv